

sat kunne være overskud på betalingsbalancen, og hvilke initiativer der skulle tages.

Mit spørgsmål til fru Ulla Tørnæs går på: Hvor var Venstre henne, da vi skulle træffe disse afgørende beslutninger? For dem, der ikke måtte erindre det: Venstre var ikke med. Man deltog ikke, man tog ikke rettidigt vare på at sikre, at det ikke gik galt med betalingsbalancen, så vi i 1999 igen kan få et overskud. Venstre var absolut ikke med, Venstre deltog ikke, og jeg synes, det er pinligt, at Venstres ordfører heroppefra efterlyser, hvor regeringen var henne, når man ved, hvor Venstre var på daværende tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Ulla Tørnæs (V):

Nu skal jeg ikke kunne sige, om jeg kan udtale mig på samme måde om hr. Søvnalds uddannelsesmæssige baggrund, som jeg kunne om hr. Jacob Bukstis; men jeg forsøger at gentage endnu en gang, hvad jeg sagde i min ordførertale om Venstres politik med hensyn til bl.a. børnepasning:

Vi er i Venstre tilhængere af, at forældrene får et frit valg af børnepasning, og det er jo heldigvis sådan, at i hvert fald én kommune har indstillet sig på også at inddrage andre end lige præcis offentlig børnepasning. Jeg tænker her på Skovbo Kommune, der har entereret med ISS og har fået lavet en kontrakt med ISS til stor tilfredshed for såvel forældrene som børnene og dermed også for kommunen.

For Venstre handler det altså om, at vi ønsker at inddrage andre muligheder og gerne private løsninger. Vi ønsker at give forældrene et friere valg end det, vi kender i dag, så spørgsmålet er ikke nødvendigvis, om der skal være færre eller flere ansatte i den offentlige sektor i denne sammenhæng. Nej, det er spørgsmålet om, at borgerne skal have et friere valg.

Til hr. Hækkerup vil jeg sige, at det selvfølgelig er en klar forudsætning for en folkeafstemning, at resultatet bliver et ja. Men det forudsætter, at regeringen er parat til at gå i spidsen for at løfte en kampagne. Det er ikke rimeligt at forestille sig, at det er noget, som én gruppe af det danske samfund skal løfte alene, og det er netop derfor, vi siger, at regeringen lukker øjnene for virkeligheden. Regeringen er nemlig ikke parat til at se virkeligheden i øjnene, i og med at det er en forudsætning for at kunne føre en kampagne for dansk medlemskab af Den Økonomisk-Monetære Union, at

regeringen går i spidsen for en sådan kampagne.

Så vil jeg sige til hr. Jens Peter Vernersen: Jamen Venstre sad med ved forhandlingsbordet, men det stod klart for enhver, at vi ikke kunne opnå enighed med regeringen om det indgreb, regeringen lagde op til. Vi har hele tiden sagt, at det var ikke tiden til at lave et indgreb over for det private forbrug, i og med at vi er af den opfattelse, at det er det offentlige forbrug, der er synderen og hele tiden har været synderen.

I min ordførertale var jeg netop inde på, at kontrollen med det offentlige forbrug er røget ud af regeringens hænder. Det offentlige forbrug er steget og vokset langt mere, end regeringen selv har forudsat, og det gør det fortsat, og det er vores hovedanke. Det er her, regeringen bør gribe ind og føre en anden politik, end den har gjort hidtil.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

I de sidste dage har der været en stor debat om arbejdsmarkedsreformen, og mange forbund har været meget bekymrede over den aftale, der er indgået mellem LO og Dansk Arbejdsgiverforening, og som er tiltrådt af regeringen og støttet af Venstre. Faktisk er bekymringen så stor, at over halvdelen af lønmodtagerorganisationerne nu har trukket sig ud af aftalen. Først var det FTF og AC, så var det Specialarbejderforbundet, og i dag har Forbundet af Offentligt Ansatte overvejet at trække sig ud.

Derfor vil jeg gerne spørge Venstres ordfører, om hun ikke kan hjælpe de resterende forbund i LO, inden de også trækker sig ud, ved at give nogle tilsagn. Problemet er jo, at der i aftalen ligger en række kontante forringelser for de arbejdsløse, og der ligger nogle luftige tilsagn om øget aktivering, som indebærer nogle tilsagn fra arbejdsgiverne.

Jeg vil gerne spørge Venstres ordfører: Vil Venstre være med til at sikre, at der indføres enten sanktioner eller økonomiske incitamenter, så de private arbejdsgivere også lever op til deres del af aftalen med at sikre de henved 20.000 nye aktiveringspersoner job i den private sektor? En undersøgelse har vist, at det faktisk kun er 22 pct. af de private arbejdsgivere, som ønsker at tage sociale hensyn, så der er ikke meget, der tyder på, at de af sig selv vil leve op til den forpligtelse, som er en forudsætning for trepartsaftalen.